

Konventionen forbyder udvikling, fremstilling, oplagring og anvendelse af kemiske våben. Den forpligter ligeledes landene til at destruere alle eksisterende våbenlagre samt eventuelle produktionsanlæg. Derudover går konventionen det skridt videre, at den lægger op til en streng kontrol med de virksomheder, der producerer kemiske stoffer, som isoleret set ikke kan bruges til kemiske våben, men som i en anden kombination kan indgå i en eller anden form for kemisk våbenproduktion.

Dette kan medføre nogen gene, også for danske virksomheder, men vi har forståelse for, at en sådan streng kontrol, som der nu lægges op til, ikke kan gennemføres effektivt, uden at det vil betyde, at virksomhederne skal yde deres, for at kontrollen kan fungere. Sådan må det nødvendigvis være.

Det Konservative Folkeparti støtter endelig, at det bliver erhvervsministeren, der får ansvaret for de fremtidige inspektioner i samarbejde med de relevante myndigheder.

Sammenfattende kan jeg sige, at vi giver lovforslaget vores fulde opbakning.

Gert Petersen (SF):

Midt i al den internationale elendighed, som vi oplever, er det et lyspunkt, at der er opnået enighed om et effektivt forbud mod kemiske våben.

SF tilslutter sig konventionen herom og de foranstaltninger, som man i lovgivningen herhjemme foreslår for at få konventionen gennemført.

Konventionen er ikke kommet dumpende som en gave fra himlen. Den har tværtimod kostet uhyre anstrengelser, og det har taget meget lang tid at nå frem til den, fordi den skulle være effektiv, dvs. verificerbar.

Først skulle man overvinde en modstand fra stormagterne, som jo har rådet over enorme lagre af kemiske våben med henblik på en indsats som en slags yderste udvej i tilfælde af krig. Disse stormagter ville ikke af med deres våben, medmindre de kunne få fuld sikkerhed for, at også de andre stormagter gav afkald på disse våben. Det forudsatte igen en meget tæt kontrol, som jo ville betyde indgreb i den nationale suverænitet.

Det lykkedes alligevel, men selv efter at stormagterne var blevet mere positive, opstod der et andet problem, nemlig med hensyn til suveræniteten, for i en række stater findes der jo meget betydelige kemiske industrier, som har fredelige

formål – bevarer! – men som også er i stand til at producere materiale til våben. Der kunne med andre ord snydes.

Derfor betyder den tætte kontrol, at også den kemiske industri skal kunne kigges efter i sømmene. For den, der i en snes år har fulgt de endeløse og meget besværlige forhandlinger på afstand, er det faktisk temmelig imponerende, at man også overvandt denne vanskelighed.

Af netop samme grund har konventionen jo også direkte følger for Danmark. Jeg ved ikke, om der på noget tidspunkt har været oplagret kemiske kampstoffer i Danmark som led i alliancepolitikken – det har jeg ingen anelse om – men jeg ved i hvert fald, at man i Danmark aldrig har fremstillet eller som stat oplagret kemiske kampstoffer. Men vi har en kemisk industri, endda en ganske betydelig, og den må underkastes kontrolbestemmelserne. Det er også sket, og disse kontrolbestemmelser er endda ganske nærgående, og det skal de være. Det gælder både herhjemme og i de andre lande.

Der var i øvrigt en tredje vanskelighed, der skulle overvindes, da man forhandlede om konventionen.

På et tidspunkt begyndte nogle af de fattige lande at tale om, at det ville de ikke være med til, for de kemiske våben var jo de fattige landes »atomvåben«, og når de rige lande havde atomvåben, så kunne de fattige lande vel have lov til at have kemiske våben.

Naturligvis er den betragtning helt uacceptabel, og den blev også afvist. Den hindrede altså heller ikke, at et meget stort antal stater i FN opnåede enighed om konventionen. Men alligevel synes jeg nok, at disse lande havde fat på et eller andet, for spørgsmålet er jo: Er de kemiske våben så meget værre end andre masseødelæggelsesvåben, f.eks. atomvåbnene?

De kemiske våben kan med ét slag tilintetgøre hundredtusinder af mennesker. De er, som det er blevet sagt, feje, og de skelner ikke mellem, om jeg så må sige, skyldige og uskyldige osv. Men det samme gælder da sandelig også atomvåbnene, som måske endda er endnu mere effektive. Hvorfor så ikke også forbyde atomvåbnene, hvorfor ikke forbyde samtlige masseødelæggelsesvåben?

At det ikke er sket endnu, skal naturligvis ikke hindre os i nu at gennemføre et effektivt forbud mod de kemiske våben, altså at tage dette skridt, men vi må heller ikke gøre denne konvention til en sovepude.